

II

(Sdělení)

SDĚLENÍ ORGÁNŮ, INSTITUCÍ A JINÝCH SUBJEKTŮ EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ KOMISE

Sdělení Komise o nepovinných režimech a standardních hodnotách v režimu udržitelnosti EU pro biopaliva a biokapaliny

(2010/C 160/01)

1. ÚVOD

EU zavedla v roce 2009 nejobsáhlejší a nepokročilejší závazný režim udržitelnosti svého druhu na světě. Směrnice o obnovitelných zdrojích energie ⁽¹⁾ stanoví tato kritéria udržitelnosti pro biopaliva a biokapaliny. Odpovídající kritéria pro biopaliva jsou stanovena ve směrnici o jakosti paliv ⁽²⁾. Použijí se na biopaliva/biokapaliny v EU vyrobené a biopaliva/biokapaliny do EU dovezené. Členské státy jsou zodpovědné za zajištění, že kritéria udržitelnosti budou hospodářskými subjekty splněna, jestliže se biopaliva/biokapaliny zohlední pro účely ⁽³⁾ vyjmenované ve směrnici o obnovitelných zdrojích energie, směrnici o jakosti paliv, Pokynech Společenství ke státní podpoře na ochranu životního prostředí ⁽⁴⁾ a nařízení o CO₂ z osobních automobilů ⁽⁵⁾.

Režim udržitelnosti obsahuje dva nástroje určené ke snížení administrativní zátěže pro hospodářské subjekty:

- 1) možnost použít uznané „nepovinné režimy“ nebo „dvoustranné a mnohostranné dohody“ k prokázání souladu s některými či všemi kritérii udržitelnosti; a
- 2) možnost použít „standardní hodnoty“ stanovené ve směrnici k prokázání souladu s kritériem udržitelnosti pro úspory emisí skleníkových plynů.

Komise může rozhodnout, že nepovinné režimy nebo dvoustranné a mnohostranné dohody uzavřené Uníí obsahují přesné údaje týkající se kritérií udržitelnosti. Komise může přidat standardní hodnoty pro nové výrobní metody pro biopaliva/biokapaliny a existující hodnoty aktualizovat. Toto sdělení nastiňuje, jakým způsobem zamýšlí Komise vykonávat své pravomoci vedoucí k takovým rozhodnutím. Obsahuje informace pro členské státy, třetí země, hospodářské subjekty a nevládní organizace.

Současně s tímto sdělením přijala Komise také sdělení o praktickém uplatňování režimu udržitelnosti EU pro biopaliva a biokapaliny a o pravidlech týkajících se výpočtu pro biopaliva ⁽⁶⁾, které má za úkol usnadnit jednotné uplatňování režimu udržitelnosti.

V tomto sdělení jsou k odkazování na zvláštní ustanovení použita čísla článků směrnice o obnovitelných zdrojích energie. Následující tabulka uvádí, kde najít odpovídající ustanovení pro biopaliva ve směrnici o jakosti paliv. Odkazy na „směrnici“ se v tomto sdělení míní směrnice o obnovitelných zdrojích energie. Tam, kde odpovídající ustanovení obsahuje směrnice o jakosti paliv, vztahují se rovněž na směrnici o jakosti paliv.

Tabulka 1: Články a přílohy, na které se v tomto sdělení odkazuje

Směrnice o obnovitelných zdrojích energie	Směrnice o jakosti paliv
Článek 17: Kritéria udržitelnosti pro biopaliva a biokapaliny	Článek 7b: Kritéria udržitelnosti pro biopaliva

⁽¹⁾ Směrnice 2009/28/ES.

⁽²⁾ Směrnice 98/70/ES ve znění směrnice 2009/30/ES.

⁽³⁾ Podrobnější informace jsou uvedeny v http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform_en.htm

⁽⁴⁾ Úř. věst. C 82, 1.4.2008, s. 1.

⁽⁵⁾ Nařízení (ES) č. 443/2009.

⁽⁶⁾ Viz str. 8 tohoto Úředního věstníku.

Směrnice o obnovitelných zdrojích energie	Směrnice o jakosti paliv
Článek 18: Ověřování souladu s kritérii udržitelnosti pro biopaliva a biokapaliny	Článek 7c: Ověřování souladu s kritérii udržitelnosti pro biopaliva
Článek 19: Výpočet dopadu skleníkových plynů z biopaliv a biokapalin	Článek 7d: Výpočet emisí skleníkových plynů vznikajících během životního cyklu biopaliv
Článek 24: Platforma pro transparentnost ⁽¹⁾	není zahrnuto ⁽²⁾
Článek 25: Výbory	není zahrnuto
Příloha V: Pravidla pro výpočet dopadů skleníkových plynů z biopaliv, biokapalin a referenčních fosilních paliv	Příloha IV: Pravidla pro výpočet emisí skleníkových plynů vznikajících během životního cyklu biopaliv

⁽¹⁾ Dostupné online na: http://ec.europa.eu/energy/renewables/transparency_platform_en.htm

⁽²⁾ Komise zamýšlí zveřejnit dokumenty, které se týkají směrnice o jakosti paliv, rovněž na webové stránce dotčené směrnice.

2. NEPOVINNÉ REŽIMY

Hospodářské subjekty musejí členským státům prokázat, že kritéria udržitelnosti týkající se úspor emisí skleníkových plynů, půdy s vysokou hodnotou biologické rozmanitosti a půdy s velkou zásobou uhlíku ⁽¹⁾ byla splněna ⁽²⁾. Mohou tak učinit třemi způsoby:

- 1) poskytnutím údajů příslušným vnitrostátním orgánům v souladu s požadavky, které stanovil daný členský stát („vnitrostátní systém“) ⁽³⁾;
- 2) použitím „nepovinného režimu“, který Komise pro tento účel uznala ⁽⁴⁾;
- 3) v souladu s podmínkami dvoustranné nebo mnohostranné dohody uzavřené mezi Unií a třetími zeměmi, kterou Komise pro tento účel uznala ⁽⁵⁾.

Nepovinný režim by měl zahrnovat některá nebo všechna kritéria udržitelnosti stanovená směrnicí ⁽⁶⁾. Může také zahrnovat další aspekty udržitelnosti ⁽⁷⁾, které nejsou obsaženy v kritériích stanovených směrnicí ⁽⁸⁾.

Jakmile Komise obdrží žádost o uznání nepovinného režimu, posoudí, zda daný režim splňuje příslušné požadavky. Postup posouzení je stanoven níže.

⁽¹⁾ Čl. 17 odst. 2 až 5.

⁽²⁾ Čl. 18 odst. 1.

⁽³⁾ Čl. 18 odst. 3.

⁽⁴⁾ Čl. 18 odst. 4 druhý pododstavec; čl. 18 odst. 7.

⁽⁵⁾ Čl. 18 odst. 4 první pododstavec; čl. 18 odst. 7.

⁽⁶⁾ Nepovinné režimy by neměly zahrnovat kritéria týkající se zemědělských a environmentálních požadavků a norem pro zemědělce EU (čl. 17 odst. 6). Srovnej oddíl 2.2 sdělení o praktickém uplatňování režimu udržitelnosti.

⁽⁷⁾ Mohly by zde být zahrnuty aspekty uvedené v čl. 18 odst. 4 druhém pododstavci.

⁽⁸⁾ Členské státy však nemohou používat zahrnutí takových aspektů udržitelnosti do nepovinného režimu jako argument pro zamítnutí zohlednit biopaliva/biokapaliny, které nejsou režimem zahrnuty, pokud tato biopaliva/biokapaliny splňují kritéria udržitelnosti stanovená ve směrnici.

2.1 Postup posouzení a uznávání

Pro posouzení režimů Komise hodlá:

- zahájit postup posouzení po obdržení žádosti o uznání,
- posoudit režim bez ohledu na jeho původ, například zda byl vytvořen státem či soukromou organizací,
- posoudit režim bez ohledu na to, zda jiný uznaný režim již pokrývá stejný druh vstupní suroviny, stejnou oblast, atd.,
- posoudit režim s ohledem na kritéria udržitelnosti stanovená směrnicí ⁽⁹⁾ a požadavky na posouzení a uznávání uvedené v následujícím oddíle,
- posoudit, zda režim může rovněž sloužit jako zdroj přesných údajů o dalších aspektech udržitelnosti ⁽¹⁰⁾, které nejsou obsaženy v kritériích udržitelnosti stanovených směrnicí ⁽¹¹⁾.

Pokud je při posouzení prokázáno, že daný režim splňuje kritéria udržitelnosti a požadavky na posouzení a uznávání, hodlá Komise:

- zahájit proces ⁽¹²⁾ vedoucí k přijetí rozhodnutí Komise,

⁽⁹⁾ Předkládající organizace musí uvést, pro jaká kritéria (nebo související aspekty) v čl. 17 odst. 2 až 5 a pro jaké informace v následném rozhodnutí Komise uvedené v čl. 18 odst. 3 třetím pododstavci žádají o uznání.

⁽¹⁰⁾ Srovnej čl. 18 odst. 4 druhý pododstavec. Předkládající organizace musí uvést, zda jsou takové položky v předkládaném režimu zahrnuty.

⁽¹¹⁾ V závislosti na proveditelnosti nemusí Komise toto posouzení provádět okamžitě, ale hodlá s ním začít, jak nejdříve to bude možné.

⁽¹²⁾ Ve spolupráci s Výborem pro udržitelnost biopaliv a biokapalin ustanoveným podle čl. 25 odst. 2.

- uznat režim bez ohledu na jeho původ, například zda byl vytvořen státem či soukromou organizací,
- uznat režim bez ohledu na to, zda jiný uznaný režim již pokrývá stejný druh vstupní suroviny, stejnou oblast, atd.,
- jako obecné pravidlo uznat režim na maximální povolenou dobu pět let ⁽¹⁾,
- v rozhodnutí upřesnit, jaká část / jaké části kritérií udržitelnosti stanovených směrnici jsou v režimu zahrnuty,
- v rozhodnutí případně upřesnit další aspekty udržitelnosti, o kterých režim obsahuje přesné údaje ⁽²⁾,
- jakmile je dané rozhodnutí zveřejněno v Úředním věstníku, uvést na něj odkaz v rámci platformy pro transparentnost spravované Komise.

Pokud je při posouzení prokázáno, že daný režim požadavky nesplňuje, Komise o tom náležitě informuje předkládající organizaci.

Pokud nepovinný režim, poté co byl uznán, dozná změn ve svém obsahu způsobem, který by mohl ovlivnit základ pro původní uznání, Komise očekává, že jí takové změny budou sděleny. Komise pak bude moci posoudit, zda je původní uznání stále platné.

2.2 Požadavky na posouzení a uznávání

Nepovinný režim by měl zčásti nebo zcela zahrnovat kritéria udržitelnosti stanovená směrnici ⁽³⁾. Měl by také zahrnovat systém ověřování ⁽⁴⁾. Požadavky na tento systém jsou stanoveny v tomto oddíle.

2.2.1 Správa dokumentace

Podmínkou pro účast v nepovinných režimech by mělo být, že hospodářské subjekty:

- mají ověřitelný systém pro doklady týkající se tvrzení, která činí nebo o která se opírají,
- uchovávají jakékoli doklady po dobu alespoň pěti let, a
- přijmou odpovědnost za přípravu veškerých informací spojených s ověřením takových dokladů.

⁽¹⁾ Čl. 18 odst. 6.

⁽²⁾ Alespoň ve vztahu k aspektům uvedeným v čl. 18 odst. 4 druhém pododstavci.

⁽³⁾ Tamtéž, poznámka pod čarou [15].

⁽⁴⁾ Pojmy „audit/auditor“ a „ověřování/ověřovatel“ jsou v tomto sdělení Komise považovány za zaměnitelné.

Tento ověřitelný systém by obvykle měl být systém jakosti vycházející z bodů 2 a 5.2 Modulu D1 („Zabezpečení kvality výroby“) přílohy II rozhodnutí o společném rámci pro uvádění výrobků na trh ⁽⁵⁾.

2.2.2 Přiměřená úroveň nezávislého auditu

Nepovinný režim by měl obecně zajistit, že hospodářské subjekty podléhají auditu, než jim bude povolena účast v režimu ⁽⁶⁾.

Pro účely tohoto auditu – zvláště pro drobné zemědělce, organizace producentů a družstva – může být použit „skupinový audit“. V takových případech může být ověření všech dotčených jednotek ⁽⁷⁾ provedeno na vzorku jednotek, případně se zohledněním příslušné normy vytvořené k tomuto účelu ⁽⁸⁾. Skupinový audit dodržování kritérií režimu týkajících se půdy je přípustný, pouze pokud dané oblasti leží blízko sebe a mají podobné vlastnosti. Skupinový audit pro účely výpočtu úspor emisí skleníkových plynů je přípustný, pouze pokud mají jednotky podobné výrobní systémy a produkty.

Kromě toho by měl nepovinný režim rovněž zajistit, že vzorek prohlášení předložených v rámci režimu bude pravidelně, alespoň jednou za rok, předmětem retrospektivního auditu ⁽⁹⁾. Ověřovatelé jsou zodpovědní za určení velikosti vzorku, který jim umožní dosáhnout potřebné úrovně spolehlivosti, aby mohli vydat prohlášení o ověření.

Pro oba výše uvedené audity by měl být vybrán ověřovatel, který:

- je externí: audit neprovádí hospodářský subjekt ani režim samotný,
- je nezávislý: auditori jsou nezávislí na činnosti, kterou kontrolují, a nedochází u nich ke střetu zájmů,
- má všeobecné dovednosti: ověřovací orgán má obecné dovednosti k provádění auditů, a
- má odpovídající specifické dovednosti: auditori mají dovednosti nezbytné k provádění auditu týkajícího se kritérií režimu.

⁽⁵⁾ Rozhodnutí č. 768/2008/ES.

⁽⁶⁾ Z tohoto pravidla se mohou uplatnit výjimky s ohledem na zvláštní povahu některých režimů (např. režimy sestávající pouze ze standardních hodnot pro výpočty týkající se skleníkových plynů); toto by mělo být jasně vysvětleno při předkládání režimu k uznání.

⁽⁷⁾ Za určení velikosti vzorku, která je nezbytná pro dosažení požadované úrovně spolehlivosti, je zodpovědný ověřovatel.

⁽⁸⁾ Např. Mezinárodní aliance pro sociální a environmentální akreditaci a označování (ISEAL) norma P035, která stanoví společné požadavky pro uznávání skupin producentů.

⁽⁹⁾ Vzorek by měl v každém období zahrnovat jiné hospodářské subjekty.

Nepovinné režimy by měly ve své žádosti o uznání prokázat, jak zajistí, aby tyto podmínky byly při výběru ověřovatele/ověřovatelů splněny. Příklady, jak lze toto prokázání provést, jsou uvedeny v tabulce č. 2.

Doporučuje se, i když to není nezbytné, aby auditori byli akreditováni, je-li to možné a vhodné, pro druh auditu, který mají provést ⁽¹⁾.

Tabulka č. 2: Způsoby, jakými lze prokázat, že ověřovatelé splňují požadavky

Vlastnost ověřovatele	Zahrnuté požadavky
Zkušenost s prováděním auditů v souladu s normou ISO ⁽¹⁾ 19011, která stanoví směrnice pro auditování systému managementu jakosti a/nebo systému environmentálního managementu.	— Nezávislost — Všeobecné dovednosti — Specifické dovednosti související s kritérii směrnice a dalšími environmentálními otázkami
Akreditace podle normy ISO 14065, která stanoví požadavky na orgány validující nebo ověřující skleníkové plyny pro použití v akreditaci nebo jiných formách uznávání ⁽²⁾ .	— Nezávislost — Všeobecné dovednosti — Specifické dovednosti spojené s výroky o skleníkových plynech
Zkušenost s prováděním auditů v souladu s normou ISO 14064-3, která stanoví specifikace s návodem pro validaci a ověření výroků o skleníkových plynech.	— Nezávislost — Všeobecné dovednosti — Specifické dovednosti spojené s výroky o skleníkových plynech
Zkušenost s prováděním auditů v souladu s Mezinárodním standardem pro ověřovací zakázky (ISAE) 3000 týkajícím se ověřovacích zakázek, které nejsou auditem ani prověřkami historických finančních informací.	— Nezávislost — Všeobecné dovednosti
Akreditace podle normy ISO Pokyn 65 ⁽³⁾ , která stanoví všeobecné požadavky na orgány provozující systémy certifikace výrobků ⁽⁴⁾ .	— Nezávislost — Všeobecné dovednosti

⁽¹⁾ International Organization for Standardization (Mezinárodní organizace pro normalizaci).

⁽²⁾ Akreditace podle této normy často současně zahrnuje akreditaci podle zvláštního programu pro skleníkové plyny, jako je evropský systém obchodování s emisemi. V takovém případě se nemusí pro účely této tabulky přihlížet k dodatečným požadavkům daného programu. Nemělo by se k nim přihlížet, pokud jsou v rozporu se směrnicí.

⁽³⁾ Odpovídá evropské normě EN 45011.

⁽⁴⁾ Akreditace podle této normy často současně zahrnuje akreditaci podle zvláštních požadavků týkajících se např. produktu. V takovém případě se nemusí pro účely této tabulky přihlížet k dodatečným požadavkům daného programu. Nemělo by se k nim přihlížet, pokud jsou v rozporu se směrnicí.

Žádosti o uznání předložené Komisi by měly prokázat, že audity budou řádně naplánovány, provedeny a budou o nich řádně podány zprávy. To by mělo zpravidla znamenat, že auditor:

- určí činnosti vykonávané hospodářským subjektem, které souvisejí s kritérii režimu,
- určí příslušné systémy hospodářského subjektu a jeho celkové organizace s ohledem na kritéria režimu a prověří účinné uplatňování příslušných kontrolních systémů,
- stanoví alespoň „omezenou úroveň jistoty“ ⁽²⁾ s ohledem na povahu a složitost činností hospodářského subjektu,
- na základě svých odborných znalostí a informací předložených hospodářským subjektem analyzuje rizika, která by mohla vést k významnému zkreslení,

⁽¹⁾ Tuto akreditaci by měli provést členové Mezinárodního fóra pro akreditaci, orgány uvedené v článku 4 nařízení (ES) č. 765/2008 nebo orgány, které mají dvoustrannou dohodu s organizací Evropská spolupráce v akreditaci.

⁽²⁾ „Omezená úroveň jistoty“ znamená snížení rizika na přijatelnou úroveň jako základ pro negativní formu výroku auditora, např. „Na základě našeho posouzení jsme nezjistili žádnou skutečnost, která by nás vedla k přesvědčení, že se v důkazním materiálu nacházejí chyby.“ Zatímco „přiměřená úroveň jistoty“ znamená snížení rizika na přijatelnou úroveň jako základ pro pozitivní formu výroku, např. „Na základě našeho posouzení se v důkazním materiálu nenacházejí významná zkreslení.“ (srovnej ISAE 3000).

- sestaví ověřovací plán, který odpovídá analýze rizik a rozsahu a složitosti činností hospodářského subjektu a který definuje, jaké metody odběru vzorků se s ohledem na činnost daného subjektu použijí,
- provede ověřovací plán tak, že shromáždí důkazní materiál v souladu s definovanými metodami odběru vzorků a také všechny příslušný doplňující materiál, o nějž se bude ve svém závěrečném výroku opírat,
- než vydá závěrečný výrok o ověření, požádá hospodářský subjekt o poskytnutí jakýchkoli chybějících prvků auditní stopy, o zdůvodnění rozdílů nebo o kontrolu prohlášení či výpočtů.

2.2.3 Systém hmotnostní bilance

Výrobní řetězec biopaliv/biokapalin má zpravidla od pole až po distribuci paliva mnoho článků. Vstupní suroviny jsou často přeměněny na meziprodukt a teprve pak na konečný produkt. Soulad s požadavky směrnice musí být prokázán ve vztahu ke konečnému produktu. K takovému prokázání je třeba učinit prohlášení o použitých surovinách a meziproduktech.

Postup, kterým se vytvoří spojení mezi informací a prohlášeními o surovinách či meziproduktech a prohlášeními o konečném produktu, je znám jako zpracovatelský řetězec. Zpracovatelský řetězec zpravidla zahrnuje všechny etapy od výroby vstupních surovin až po uvolnění paliv pro spotřebu. Jako postup pro zpracovatelský řetězec stanoví směrnice systém hmotnostní bilance ⁽¹⁾.

Nepovinný režim by měl vyžadovat, aby ověřování systému hmotnostní bilance bylo provedeno zároveň s ověřováním správnosti dodržování kritérií režimu ⁽²⁾. To by mělo zahrnovat ověřování veškerého důkazního materiálu či systémů používaných za účelem splnění požadavků systému hmotnostní bilance.

Systém hmotnostní bilance je systém ⁽³⁾, v němž „parametry udržitelnosti“ zůstávají spojeny s „dodávkami“. Mezi parametry udržitelnosti patří např.:

- důkaz o souladu s kritérii udržitelnosti stanovenými směrnici, a/nebo
- prohlášení, že použité suroviny byly získány způsobem, který je v souladu s kritérii udržitelnosti týkajícími se půdy stanovenými ve směrnici, a/nebo

— hodnota emisí skleníkových plynů, a/nebo

— popis použité suroviny ⁽⁴⁾, a/nebo

— prohlášení ve znění: „výrobě bylo uznaným nepovinným režimem X uděleno osvědčení typu Y“, atd.

Parametry udržitelnosti by měly obsahovat informaci o zemi původu vstupních surovin, pokud se nejedná o biokapaliny ⁽⁵⁾.

Pokud se dodávky s odlišnými (nebo chybějícími) parametry udržitelnosti smísí ⁽⁶⁾, jednotlivé objemy ⁽⁷⁾ a parametry udržitelnosti každé dodávky zůstávají spojeny se směsí ⁽⁸⁾. Jestliže se směs rozdělí, jakákoli odebraná dodávka může být spojena s jakýmkoli souborem parametrů udržitelnosti ⁽⁹⁾ (doprovázeným objemy), pokud se součet všech dodávek odebraných ze směsi vyznačuje stejnými objemy pro každý soubor parametrů udržitelnosti, které byly ve směsi. Směs může mít jakoukoli formu, při které jsou dodávky obvykle v kontaktu, jako například v nádobě, ve zpracovatelském nebo zásobovacím zařízení nebo lokalitě (definované jako zeměpisná poloha s přesnými hranicemi, kde se mohou produkty smísit).

Bilance v systému může být časově nepřetržitá a v tom případě se požaduje, aby nedošlo ke „schodku“, tedy že by v kterémkoli momentě bylo více udržitelného materiálu odebráno, než bylo přidáno. Jinou možností by bylo dosáhnout bilance během příslušného období a pravidelně ji ověřovat. V obou případech je nezbytné, aby byly zavedena příslušná opatření k zajištění, že bilance je dodržována.

2.3 Netypické nepovinné režimy

Část 2.2 popisuje požadavky, které hodlá Komise posuzovat při uznávání „typického“ nepovinného režimu, který přímo pokrývá jedno či více kritérií směrnice. „Netypické“ režimy mohou mít různou podobu, jako například mapy prokazující, že jisté zeměpisné oblasti splňují, či nespĺňují kritéria, nástroje pro výpočet při hodnocení úspor skleníkových plynů nebo regionální hodnoty skleníkových plynů ze zemědělství spojené s určitou vstupní surovinou. Odpovídající postup posouzení pro tyto režimy určí Komise až po obdržení žádosti o uznání takového

⁽⁴⁾ Např. tvrzení o standardní hodnotě.

⁽⁵⁾ Srovnej čl. 7a odst. 1 písm. a) směrnice o jakosti paliv.

⁽⁶⁾ Pokud se smísí dodávky se stejnými parametry udržitelnosti, přizpůsobí se pouze objem dodávky. Parametry udržitelnosti budou pravděpodobně stejné, jestliže byly použity stejné vstupní suroviny a „standardní hodnoty“ nebo „regionální skutečné hodnoty“.

⁽⁷⁾ Pokud dojde ke zpracování nebo ke ztrátám, přizpůsobí se tomu objem dodávky pomocí příslušných přepočítacích faktorů.

⁽⁸⁾ Pokud tedy parametry zahrnují odlišné hodnoty emisí skleníkových plynů, zůstanou oddělené; k prokázání souladu s požadavky udržitelnosti nelze použít průměr těchto hodnot.

⁽⁹⁾ To znamená, že jestliže je „parametrem udržitelnosti“ popis vstupní suroviny např. „řepkové semeno“, tento parametr může být odlišný od toho, co dodávka fyzicky obsahuje, např. směs oleje z řepkového semena a slunečnicového oleje.

⁽¹⁾ Čl. 18 odst. 1.

⁽²⁾ Nepovinný režim to nemusí vyžadovat, pokud zahrnuje pouze jeden článek v řetězci (např. místo produkce suroviny).

⁽³⁾ Podle čl. 18 odst. 1.

režimu. Komise rozhodne, zda je třeba použít zásady a požadavky uvedené výše, či zda je nezbytné vytvořit odlišné přístupy.

2.4 Aktualizace

Jelikož zkušenosti bude možné získat, teprve až se posuzování rozběhne, bude vhodné přistupovat k němu s jistou flexibilitou. Komise tak může postup, který je zde stanoven, přepracovat na základě získané zkušenosti nebo vývoje na trhu či práce orgánů pro normalizaci. Pokud k tomu dojde, Komise hodlá uvést příslušný odkaz v rámci platformy pro transparentnost.

2.5 Nepovinné režimy pro biokapaliny

Pro biokapaliny nemůže Komise výslovně uznat nepovinný režim jako zdroj přesných údajů pro kritéria týkající se půdy⁽¹⁾. Nicméně pokud Komise rozhodne, že nepovinný režim obsahuje přesné údaje, co se týče biopaliv, nabádá členské státy, aby přijaly dané režimy také pro biokapaliny.

2.6 Uznávání dvoustranných nebo mnohostranných dohod

Unie může uzavřít dvoustranné nebo mnohostranné dohody s třetími zeměmi, které obsahují ustanovení o kritériích udržitelnosti, jež odpovídají kritériím stanoveným směrnicí⁽²⁾. Jakmile je taková dohoda uzavřena, musí být pro účely směrnice navíc uznána podobným způsobem jako nepovinné režimy⁽³⁾. Pro tento postup je možné zohlednit příslušné části oddílu 2.2.2.

3. STANDARDNÍ HODNOTY

Směrnice obsahuje „standardní hodnoty“, které mohou hospodářské subjekty použít k prokázání souladu s kritériem udržitelnosti pro úspory skleníkových plynů. Měla by se tím snížit administrativní zátěž pro hospodářské subjekty, protože společnosti se budou moci rozhodnout, že namísto výpočtu skutečné hodnoty použijí hodnoty předem definované⁽⁴⁾. Standardní hodnoty jsou stanoveny jako opatrný předpoklad, aby se zabránilo hospodářským subjektům, které standardní hodnoty použijí, předkládat hodnoty lepší, než je jejich hodnota skutečná. Standardní hodnoty lze přizpůsobit technickému a vědeckému pokroku⁽⁵⁾.

3.1 Objasnění výpočtu standardních hodnot

Standardní hodnoty jsou ve směrnici založeny na třech prvcích: souboru vědeckých údajů, metodě stanovené směrnicí⁽⁶⁾; a pravidle pro převádění typických hodnot na hodnoty standardní. Vědecké údaje pro konkrétní způsob výroby biopaliva/

biokapaliny jsou zpracovány podle metody výpočtu typické hodnoty pro tento způsob výroby. Pro převedení typické hodnoty na opatrnou standardní hodnotu se na emise původem ze „zpracování“ použije faktor + 40 %. Na „přpravu a distribuci“ se žádný faktor nepoužije, protože přispívají k celkovým emisím pouze malou částí⁽⁷⁾. Faktor se nepoužije ani na „pěstování“, protože v tomto případě se opatrný předpoklad uplatní pomocí určitých omezení v používání standardních hodnot⁽⁸⁾.

3.2 Aktualizace a doplnění standardních hodnot

Vědecké údaje jsou shromažďovány nezávislými odborníky⁽⁹⁾ a zveřejněny na internetové stránce SVS⁽¹⁰⁾. Připomínky k údajům ve formě vědecky podložených tvrzení je třeba zasílat přímo odborníkům, aby údaje mohly být náležitě přezkoumány při příští aktualizaci⁽¹¹⁾.

Směrnice obsahuje:

- „obecné způsoby výroby“, tedy způsoby výroby charakterizované druhem vstupní suroviny a druhem biopaliva/biokapaliny, např. „ethanol z řepy cukrové“, a
- „konkrétní způsoby výroby“, tedy způsoby výroby charakterizované přesnějším popisem než u obecných způsobů, např. „ethanol z pšenice (sláma jako procesní palivo v kogenerační jednotce)“.

Komise hodlá zahrnout standardní hodnoty pro dodatečné obecné způsoby výroby, pokud:

- jsou na trhu EU významné a existuje alespoň jeden takový výrobní podnik / způsob výroby; nebo se jedná o obecný způsob výroby, u kterého se předpokládá, že se jistě začne v blízké budoucnosti v EU používat, a
- jsou k dispozici náležité údaje, které nezávislí odborníci prohlásí za dostatečně kvalitní a spolehlivé.

Pro zavedení konkrétních způsobů výroby hodlá Komise zohlednit dvě dodatečná kritéria, a to:

- zda je rozdíl mezi standardními hodnotami pro konkrétní a obecný způsob výroby dosti významný, a

⁽⁷⁾ Srovnej čl. 19 odst. 7 písm. a).

⁽⁸⁾ Čl. 19 odst. 2 až 4.

⁽⁹⁾ Mezinárodní institut pro životní prostředí a udržitelný rozvoj Společného výzkumného střediska Komise (SVS) jako součást konsorcia JEC (konsorcium složené ze Společného výzkumného střediska Komise, asociace automobilových výrobců pro výzkum a vývoj v Evropě (EUCAR) a evropské organizace společností v oblasti ropného průmyslu pro otázky životního prostředí, zdraví a bezpečnosti při rafinaci (CONCAWE)).

⁽¹⁰⁾ http://re.jrc.ec.europa.eu/biof/html/input_data_ghg.htm Komise hodlá zveřejnit tabulku s výpočty standardních hodnot z těchto údajů v rámci platformy pro transparentnost.

⁽¹¹⁾ Srovnej 83. bod odůvodnění směrnice o obnovitelných zdrojích energie.

⁽¹⁾ Srovnej čl. 18 odst. 4 a v něm uvedenou zmínku o čl. 17 odst. 3 až 5.

⁽²⁾ Mechanismus, kterým Unie uzavírá mezinárodní dohody, je stanoven v článku 218 Smlouvy o fungování Evropské unie.

⁽³⁾ Čl. 18 odst. 4.

⁽⁴⁾ Čl. 19 odst. 1.

⁽⁵⁾ Čl. 19 odst. 7.

⁽⁶⁾ Příloha V část C.

— (v případě, že standardní hodnota úspor emisí skleníkových plynů je u konkrétního způsobu výroby nižší než standardní hodnota pro obecný způsob) zda je dle odhadů alespoň desetina spotřeby EU připadající na dotčený obecný způsob výroby biopaliv/biokapalin vyráběna způsobem vedoucím k emisím vyšším než emise, které představuje standardní hodnota pro tento obecný způsob výroby.

Komise nehodlá zavádět standardní hodnoty pro konkrétní způsoby výroby podle zeměpisného původu určujícího, kde byly vstupní suroviny nebo biopaliva/biokapaliny vyrobeny, ale spíše ve vztahu ke konkrétním postupům, technologiím, atd.

Komise hodlá případně standardní hodnoty aktualizovat/doplňovat každé dva roky od roku 2010 a následně současně s požadovanou zprávou, kterou má předložit v roce 2012 a poté každé dva roky ohledně standardních hodnot budoucích biopaliv⁽¹⁾. Nicméně pokud si to okolnosti vyžádají, aktualizace mohou být provedeny i v mezidobí. V přípravné fázi Komise posoudí, zda jsou podmínky pro zahrnutí konkrétních způsobů výroby tak, jak jsou zde stanoveny, splněny. Zúčastněné strany,

kteří by chtěly navrhnout změny či nové způsoby výroby, by měly postupovat stejným způsobem jako při podávání připomínek k údajům (viz výše).

4. ZÁVĚRY

EU zavedla v roce 2009 nejambicióznější a nepokročilejší závazný režim udržitelnosti svého druhu na světě. V tomto sdělení Komise uvádí, jak hodlá v následujících letech postupovat se dvěma nástroji režimu udržitelnosti určenými ke snížení administrativní zátěže pro hospodářské subjekty: za prvé posuzováním a uznáváním nepovinných režimů a dvoustranných či mnohostranných dohod a za druhé doplňováním a aktualizací standardních hodnot. Cílem je usnadnit fungování režimu udržitelnosti. Nepovinné režimy by mohly mít vliv na komoditní trhy i mimo oblast biopaliv a biokapalin a jako vedlejší účinek potenciálně podpořit udržitelnou výrobu zemědělských surovin. Dvoustranné a mnohostranné dohody by měly tomuto cíli dále napomoci. Kromě těchto postupů, které se rozběhly díky nové politice EU v oblasti obnovitelných zdrojů energie, bude Komise rovněž aktivně působit prostřednictvím mezinárodních fór, aby prosazovala kritéria udržitelnosti na globální úrovni.

⁽¹⁾ Hodnoty, které jsou zahrnuty v příloze V části B a E. Srovnej čl. 19 odst. 5.